

КЪМ ВЪПРОСА ЗА ВОКАТИВА

1. За мене общото впечатление от чутите доклади остава, че найважното в нашата работа е това, което се стреми да направи в своя доклад М. Грeпъл. Ние трябва да направим преди всичко инвентаризация и иерархизация на модалните значения и паралелно с това във формално отношение — инвентаризация и иерархизация на средствата, с които се изразяват тези значения.

2. Много уместно З. Тополинска излиза пред този симпозиум с доклад за характера на вокатива. Между именните форми вокативът има най-богато модално съдържание. И това не е случайно, тъй като вокативът сам образува изречение и следователно съдържа максимум предикативност (повече и по-ярко обогатена модално отколкото обикновената номинативна рема в изречението). Наред с това в доклада отново се прави опит да се докаже, че вокативът не е падежна категория („не влиза в парадигмата на категорията падеж“). Не е нужно да се спираме подробно на характерните особености на тази форма, които я отличават от другите падежи. Докато падежът изобщо изразява определени отношения в изречението (наричани падежни), вокативът изразява тези отношения съгъстено, той сам образува изречение. Звателният падеж има много общо с именителния — и той преди всичко назовава. Не случайно в историята на най-различни езици се наблюдава голяма формална близост между тези два падежа (много ярка при индоевропейските езици). В множествено число обикновено няма разлика между номинатив и вокатив. Същото наблюдаваме и при имената от среден род както в единствено, така и в множествено число. Твърде често вокативът, от една страна, изчезва и бива подменян от именителния падеж (въпреки че винаги остава разлика в интонацията като минимален различителен белег). От друга страна не веднъж са отбелязвани случаи, когато вокативът се издига до ранга на именителен. Близост на вокатив и номинатив личи и в това, че едносъставните именни изречения представят най-често самостоятелен номинатив или вокатив. При прилагателните имена твърде рядко има специална вокативна форма, обикновено тук се използва при обръщението именителната. Вокативна форма не е позната също така и при местоименията. Характерно е в това отношение местоимението за второ лице, където бихме могли да очакваме с най-голямо основание вокатив. В полза на паралелизма номинатив — вокатив говори и обстоятелството, че приложението при подлог лично местоимение за второ лице единствено число е във вокатив (*Ти, Иване, четеш*). В останалите лица, както и във второ лице множествено число апозицията винаги има форма на именителен падеж, както е и редно да бъде при подлога (*Виe, деца, пеете; Аз, Иван, чета; Той, Иван, пее; и т. н.*). Нека тук бъде при-

помнена отдавна известната връзка между императива и вокатива и дори мнението, че при глаголна форма в императив подлогът е в звателен падеж. Периферно бих искал да засегна и въпроса за членуването на обръщението, което според З. Тополинска е невъзможно. Такива случаи са известни от почти всички езици, познаващи определителния член (старогръцки, днешният френски, български и др.). В тези случаи обаче се членува именителният падеж, който се явява на мястото на звателния. — И така редица съображения (както от практическо, така и преди всичко от теоретическо естество) ме карат да се придържам към традиционното схващане за вокатива, като един от възможните падежи, в които може да се появява името. Така към четирите известни досега категории на името (род, число, падеж, определеност-неопределеност) не е нужно да се добавя нова, пета. След като бе изтъкната голямата близост между номинатив и вокатив в много отношения, би могло да се приеме, че номинатив и вокатив образуват привативна опозиция, в която при немаркиран член номинатив маркиран член е вокативът (между другото и с признака модалност).